א א מיי׳ פ״ג מהל׳

הלכה א סמג עשין סג

טוש"ע יו"ד סימו לג

סעיף ג: ב מייי שם פ"ג הלכה

כג סמג שם טוש"ע

סמג שם טוש"ע יו"ד

סימן לא סעיף א: ד מייי שם הל"ה סמג

מס מוש"ע שם סיי מ

סמג שם טוש"ע שם

סמג שם טוש"ע שם סיי

ופ"ו הלכה א חמג שם

ח ח מייי שם פייו הלייי

מ מיי שם הל"ו חתנ

שם טוש"ע יו"ד

מב סעי׳ א:

מי מח סעי ב ג:

יב מ מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיי ז: סעיי ז: רג ג מייי שם פ״ע הלכה

מיי שם הלי"ג סמג

חו תויי שם פיח הכיי סמג שם טוש"ע יו"ד סי מח סעי א:

סעיף א: סעיף א: ה ה מייי שם פ״ע הל״א

יו"ד סיי לד סעיי א: ג מייי שם פ"ו הל"ג

שחיטה הלכה

א) לעיל לב., ב) גיטין סט., נו) נעיר נב., כ) גיטין סט., ג) [לקמן מו: מח: גיטין סט.], ד) [לקמן מה:], ה) ולקמן נב:ן, ו) וגרס׳ לקמן (לקמן ה"ה ולמינהו], ה כד. בכורות ג.], ע) [לעיל . בכורות ג.], ל) ופירוש רש"י על זה חמלא בריש ע"ב], ל) נ"ח קח, מ) [לקמן

ערוך ערך גו א' הגו], נעיין חוס' לעיל לב. סוף 1) [עיין חוס' לעיל לב. סוף לו.], י) [לקמן נו: עה. קמ. ממורה יא: נדה כד. (ד.], כ) [עיין תוס' לקמן סג. ד"ה נן וכר], ס) [לעיל לב.], ע) [לקמן נה.], כ) [ונשמייר הימנה כזימ כל"ל], ל) [לקמן מח:], ק) [ליום שני של עשרת ימי תשובה], ר) [ל"ל הגון, ש) [לקמן מו:],

ס) [מנחומא מלא ט]

[וכן שקלים פ"א ה"דן, ל) [עיין תוס' מנחות כט. ד"ה שלשה],

תורה אור השלם 1. וְאַנְשֵׁי לְרֵשׁ תִּהִיוּן לִי וּבְשָׁר בַּשְּׂדֶה טְרֵפָה לא תאבלוי לַכֶּלֶב תַּשְׁלְכוּון שמות כב ל אֹתוֹ: לֵאמר זאת הַחַיָּה אֲשֶׁר תַּאבְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמְה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ:

ויקרא יא ב 3. לְהַבְּדִּיל בֵּין הַשְּׁמֵא וּבֵין הַשְּׁהֹר וּבֵין הַחַיֶּה הַנֶּאֱכָלֶת וּבֵין הַחַיֶּה אֲשֶׁר לא תַאָבַל:

ויקרא יא מז

הנהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה שניהבו וכו"

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"ר ד"ה גדולה וקטנה וכו'. אלא עגל קטן

מוסף רש"י

ובית הכוסות. ככונע ובתוכו כמין כוסות (הפרדם עמ' קמו). נפלה מן הגג. ואע"פ דלא חזינן ביה מכה אלא שאין יכול לעמוד . (ב"ק נ:).

שימה מקובצת

ל] בעוף הגס. נ"ב עי' תוס' ובחים דף ע ע״ב: כֹּן חדא כההם כשההוכן החדה. **ד]** מתיבת גדולה וכו׳ עד סה״ד נרשם עליו

למתנייה בזה הכלל דמהו דתימא ניחוש לה למאן דחזי סבר בלינעא אוליד קמ"ל. זה שמעתי ועיקר הוא חדא דהא לא שאמרו והאי מהו דתימא בכל הנך שמעחתא דאמוראי דלא שאנו דלעיל אמתנימין דזה הכלל ם המא אמרו מהו דתימא ואורחא דגמרא למימר מהו דחימא אכלל דמתניחין ועוד בשאין לו אשה למה ליה למתנייה זה הכלל לאתויי פשיטא

. ויקרא יא ב

י. נ"ב ועיין לקמן בדף נא ע"א:

וכו׳ כנ״ל:

דהא לא אמרן האי מהו דתימא: ג] שהדם נובע מהם כשחותכין אותה: ונ״ב שלא נמצא בס״י: קן מבית הכוסות להמסס נ״ב בקצת ס״י כתוב למסס: 1] ואע״ג דילפי׳ מיניה בעלמא בשר קדשים שיצא חוץ ממחיצתו מ"מ טרפה כמשמעו. כך מצאתי בס"י ובקצת בה דהא מצי למכתב ובשר

מהו דתימה אם איתה דילדה קלה הוה ליה. ומידע ידעי דמשקר: קמ"ל. ר' אלעזר דאימר אפולי אפיל: לישנא אחרינא הא דר' אלעזר ור׳ אבהו לא גרסינן וה״ג לאסויי עולם יולדם מהו דפימא אימא או קאי אכל הני ש שחיטתו פסולה דלעיל דהוה פסול שאירע בשחיטה ילודי יליד קמ"ל דאם אימא דאוליד קלא אים לה. ובשיש לו אשה והוי נבלה וקאמר הכא ואלו הן שו טרפות: בירקב הדב דבית מתוקמא מתנימין ואינטריך לתנא מתוקמה מתניתין והיצטריך לתנה

: ברובה

למאי ניחוש לה:

הדרן עלך השוחם

אלו טריפות. כל נקב במשהו:

לבים חללו. ואם לא הגיע לחלל

קתני סיפא ש דכשרה: נשברה

השדרה ונפסק החוט. חדה היה

וטרפות דידה משום חוט הוא ונשברה

השדרה דקתני אורחא דמילתא נקט

דפסיקת החוט ע"י שבירת שדרה

היא: או שחסרה. בגמרא פריך

(לקמן דף מו:) היינו נקב: **סמפונות**.

קנוקנות קטנות המתפשטות בתוך

הריאה שהדם נובע שבה כשחותכים

אותה: הכרם הפנימית. בגמרא

(לקתן נ:) מפרש: שניקבה. במשהו:

רוב החילונה. בגמרא (שם דף נ:)

מפרש: דוגדולה וקטנה. לא גסה

ודקה קאמר אלא או על נשורן קטן

ושור גדול אם נקרע טפח בשור

אע"ג דלא הוי רובא: המסס.

לינפויי"ל: ובית הכוסות. סוף הכרס

שקורין פנל"א עשוי ככובע וקרוי

בית הכוסות והמסס מחובר בו

וסביב סביב לחיבורם כשאתה מבדילן

יש דופן לזה ודופן לזה ובאמצע הן

שופכין זה לתוך זה והמאכל נכנס שמבית הכוסות להמסס ומהמסס

לקבה ומהקבה לדקין: שניקבו לחוץ.

שהנקב נרחה מבחון וכגון שניקבו

או זה או זה שלא במקום חיבורן

לאפוקי (א) שניקבו במקום חיבורן

בשתי דופנותיהן והנקב הולך מחללו

של זה לחללו של זה: נפלה מן הגג.

ושחטה מיד טרפה אף על פי שאין

שבר נרחה בה חוששין שנתרסקו

ונתפרקו אבריה ואין טעם בטרפות שהלכה למשה מסיני הן. ובגמרא

(לקמן דף נא:) אמר שאם שהתה מעת לעת ושחטה כשרה ואע"פ שלא

עמדה: נשתברו רוב ללעותיה. בלה שום נפילה טרפה ובגמרה

(שם דף נב.) מפרש מאי רוב: דרוסת הואב. שהכה בלפרניו ומטיל

בה ארס ושורפה בדקה אבל בגסה לא אלים זיהריה למיקלייה:

ודרוסת ארי בגסה. וכל שכן בדקה ותנא קמא סבר אלים זיהריה

פסוקה. לרחבה

מהו דתימא אם איתא דילדה קלא הוָה ליה קא משמע לן אימר אפולי אפיל:

הדרן עלך השוחם

יופסוקת הגרגרת יניקב קרום של מוח יניקב הלב לבית חללו ינשברה השדרה ונפסק החום שלה סיניםל הכבד ולא נשתייר הימנו כלום יהריאה שניקבה או שחסרה ר"ש אומר ייעד שתינקב לבית הסמפונות ייניקבה הקבה "ניקבה המרה 'ניקבו הדקין סיהכרם הפנימית שניקבה או שנקרע רוב החיצונה רבי יהודה אומר להגדולה מפח והקמנה ברובה מהמסם ובית הכוסות שניקבו לחוץ ינפלה מן הגג יושתברו רוב צלעותיה יודרוםת הזאב רבי יהודה אומר ידרוסת הזאב בדקה ודרוםת ארי בגסה "דרוםת הנץ בעוף הדק ודרוםת יהגם יו בעוף הגם יזה הכלל כל שאין "כמוה חיה מרפה: גבו" א"ר שמעון בן לקיש רמז ילמרפה מן התורה מגין מנין יובשר בשדה מרפה לא תאכלו אלא רמז ילמרפה שאינה חיה מן התורה מנין דקתני • סיפא זה הכלל כל שאין כמוה חיה מרפה מכלל "דמרפה אינה חיה מנא לן דכתיב יוזאת החיה אשר תאכלו ייחיה אכול שאינה 2 חיה לא תיכול מכלל דמרפה לא חיה ולמאן דאמר ∘מרפה חיה מנ"ל נפקא ליה מזאת החיה אשר תאכלו זאת החיה אכול חיה אחרת לא תיכול מכלל דמרפה חיה ואידך האי זאת מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל זאת החיה אשר תאכלו מלמד שתפם הקב"ה מכל מין ומין והראה לו למשה ואמר לו זאת אכול וואת לא תיכול ואידך גמי מבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל אין ה"ג אלא טרפה חיה מנא ליה נפקא ליה מאידך תנא דבי ר' ישמעאל דתנא דבי ר' ישמעאל יביז החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל אלו שמונה עשרה מרפות שנאמרו למשה מסיני ותו ליכא והא איכא ייבסגר ושב שמעתתא

לב שהוא עב ס"ד שאם ניקב בעומק שהוא חשוב נקב וניטל הלב והריאה י מרפות בבהמה אנקובת הוושמ של מרפות בבהמה אנקובת והדקין לא אילטריך למיתני דבכלל נקובים הוא דאף על גב דבטחול אמר בגמראש דניטל כשר וניקב

אלן שרפות. אי גרסינן אלו ניחא ואי גרסינן ואלו יש לפרש דקאי

אפלוגתא דר' ישבב ור' עקיבאם והודה לו ר' עקיבא דנבלה

סימן לב סעיי ה: קימן לב מעיי ה: ד ר מיי׳ שם פ״ח הלי כה טרפה בכל הני נקובים דתנא פשיטא דכל שכן ניטל וניקבה המרה נמי נראה דכ"ש ניטל דטריפה ומ"מ ניטלה הכבד ולא נשתייר הימנה כלום טוש"ע שם סיי לו סעיי וסימן לה סעיף א]: אינטריך דאפשר להיות דניטל כל הכבד ולא המרה שניטל כל בשר הכבד ונשאר המרה דבוקה בגידי הכבד והסמפונות והא דתנן (לקמן דף נד.) גבי ואלו כשרות ניקב הלב ולא לבית חללו לריך לומר דמהכא שם טוש"ע יו"ד סיי מו סעיף א: יא כ ל מיי׳ שם הלי"א לא הוה שמעינו דהוה אמינא יאו ה״ה סמוך לבית חללו דסופו לינקב עד בית החלל והא דקתני ניקבה הגרגרת כשרה היינו משום דבעי למיתני נסדקה ונשברה השדרה ולא נפסק החוט שלה אינטריך דאי מהכא ה״א או הא או הא אי נמי ה״א דבעיא תרתי קא משמע לן דבחוט תלי מילתא וניטל הכבד ים פולא נשתייר הימנה

כל שהוא מודה: דרוםת הנץ.

הפייט בסליחותה) תוחלת ישראל מדרם

י הגם ונך אפרוחים קרולים וטעמא

לא משום דסופו לינקב דא"כ בכלל

נקובה היא ומהאי טעמא לא תני

במתניתין דמיא לדיותא ודמיא לבישראש

אלא טעמא דדרוסה שהארם שורף

וסופה למות ים: זאת החיה מדמר

שתפם הקב"ה כל מין ומין והראה

למשה. והא דלא חשיב ליה בהקומן

למיתני לבית חללו שהן דקין

יופשיטא שאין נקב חשוב בהס

כלל אם לא ניקב לבית חללו אבל

[ח] ט סמג שם טוש"ע יו"ד סי' נח סעי' ה: ס מיי' שם פ"י הל"ח סמג שם טוש"ע יו"ד כזית פריך בגמרא (לקמן מו.) רישא לסיפה: או שחםרה. מפרש בגמרהט פ"ה הל"ד חמו שם או שחסרה מבפנים ולמ"ד חסרון מבפנים לא שמיה חסרון מפרש צ ומיי׳ שם הלכה ה ו ניקבה לרבנן או שחסרה לר"ש דאמר טוש"ע שם סעיף ג]: בוד ק מיי' פ" מהלי מאכלו עד שתינקב לבית הסמפונות ובחסרון מאכלום

מסורות הל״ט מהלכות שחיטה גבי טרפות עוף הוא שייך למיתני אלא משום רבי יהודה תנא ליה הכא: ופי״ל ה״ל] טוי״ד סי״ כט [וטוש״ע י״ד סימן נז סעיף יח]: דרוםת הנץ. גרסי׳ בתוספתה יסל וכערוך [ערך נץ ד'] וכן יסל יי. ר ומיי׳

פ״ד מהלכוח מאכלות אסורות הלכה ו ז ח ופ"ה מהלכות שחיטה סלכה גז:

רופ״ה שמיטה ה"ל ופי"ל ה"לו י"ד סימן נו סעיף יח]:

לעזי רש"י

צינפויי"ל [צינפיי"ל]. הקיבה השלישית של מעלי-הגירה של מעלי גירה. .[אישפרוי"ר אשפרויי"ר]. .[אושטוי"ר]. אוסטויי"ר נץ גדול.

רבינו גרשום

מהו דתימא ילודי ילדה וליהוי חשוב עולה וליהוי פסול משום קדשים קמ״ דאם אולידה קלא אית לה:

הדרן עלך השוחם

רבה (מנחות דף כט.) גבי שלשה דברים שנתקשה משה מנורה ראש חדש ושרלים יה ולא חשיב נמי הא דאמר במדרשם כמין מטבע אש הראה הקדוש ברוך הוא למשה דכתיב זה יתנו אשמא לא חשיב אלא מידי

בשלמא

דנתקשה אבל הני אע"פ שהראהו לא נתקשה בהן אלא שתמה על הדבר מה יוכל אדם ליתן כופר נפשו הראהו הקב"ה להבחין היטב ולהודיע לישראל וכן הכא להראות לישראל איזו היא אסורה ואיזו היא מותרת:

דואב למקלייה נמי לגסה: הנד. י אשפרוי"ר: בעוף הדק. לפרים ויונים: ודרוסת הגם. אוסטוי"ר: בעוף הגם. אוחות ותרנגולים: זה הכלל. בגמרא (לממו נד.) מפרש לאתויי מאי: כל שאין כמוה חים. שלקתה מכה שאין בהמה לקויה דוגמתה ראויה לחיות: גבו" וכשר נשדה טרפה. ואע"ג דילפינן מיניה בעלמא (מכוח דף יח.) בשר קדשים שיצא חוץ ממחילתו מ"מ טרפה חמשמע טרפה ממש: אנא. מנין לטרפה שאין סופה לחיות. לפרושי מתניתין דקתני כל שאין כמוה חיה טרפה אלמא טרפה אינה חיה: זאת החיה. קרי ביה זאת חיה: ולמ"ד טרפה חיה. לקמן בפרקין (דף מ:) אמרו לו והלא הרבה מתקיימות שתים ושלש שנים: זאת החיה. זאת מיעוטא הוא והכי משמע זאת סתם בהמות שהן חיות אכול: חיה אחרם. כגון טרפה "דאע"פ שהיא חיה לא תאכל: ובין החיה אשר לא סאכל. אע"פ שחיה לא סאכל: שמונה עשרה טרפום. לאו מקרא קמישחמעי אלא הלכה למשה מסיני הן: וחו ליכא. אלא שמונה עשר: בשלמה

אלו טרפות. נקובת הושט. כלומר בכל שהוא: מגלן דכתיב ובשר בשדה טרפה לא תאכלו כל בשר שהוא חי (מן השדה) [והיא] טרפה לא תאכלו וכולל בין בהמות ובין חיות ובין עופות. ולמ״ד דטרפה חיה מנא ליה כלומר מנא ליה דחיה. זאת החיה אכול. כלומר בריאה: חיה אחרת לא תאכל. מכלל דטרפה חיה: ואידך האי זאת מאי עביד ליה: והא . איכא בסגר ושב שמעתתא. כלומר ותו ליכא אלא שמונה עשרה

בשדה טרפה למה לי ע"כ: ז] חיה אחרת כגון טרפה אע"פ שהיא: ד) או קאי אכל הני דשחיטתן פסולה דלעיל דהוי בשרו טופות אירני על פין מיה אוחד במין טופה אב כ שהיא: עם אך אר הלהו יל ופשיטא שאין נקב חשור. פסול שאירני על ומשיטא שאין נקב חשוב. פסול שאירני על ומשיטא שאין נקב חשוב. נייב נייא בקצת תוס' כ"י שאין הנקב נראה בהן כלל אלא לבית חללם: ילן והיא דה"ה סמוך: ילן וניטל הכבד ונשתייר הימנה כזית: יגן שהארס שורף וסופה למות מחמתו כצ"ל והס"ד: ילן ושרצים דלא חשיב אלא היכא דכתיב זה אבל הכא